

ת"ד 8484/08/11 - מדינת ישראל נגד משה גזית

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

20 ינואר 2014

ת"ד 8484-08-11 מדינת ישראל נ' גזית
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

משה גזית

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין ביצוע סטייה שלא בבטחה בניגוד לתקנה 41 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**), וכן בשל נהיגה בקלות ראש וברשלנות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.12.2010, סמוך לשעה 10:45, נהג הנאשם במונית תוצרת סקודה מ.ר. 7862425 (להלן - **המונית**), בתל אביב לכיוון צפון, מכיוון מחלף חולון לכיוון מחלף קיבוץ גלויות.

אותה שעה, נהגה גב' שלי אברהם (להלן - **רוכבת הקטנוע**) קטנוע מס' 6730772 (להלן - **הקטנוע**) בכיוון נסיעת הנאשם ומימינו. נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, סטה ימינה מכיוון נסיעתו, בלא שהבחין מראש בקטנוע, ושני כלי הרכב התנגשו. כתוצאה מהתאונה נחבלה רוכבת הקטנוע, ונזקקה לטיפול רפואי, ולשני כלי הרכב נגרמו נזקים.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וניהל הגנתו. בכפירתו הודה כי סטה ימינה, אך טען כי כמעט ולא עלה של שטח ההפרדה, הנזכר בעדויות גם כ"אי התנועה", אלא לדבריו "**..אולי רק על הפס הראשון..**" (פרוט' עמ' 1 שורה 14).

עוד הוסיף כי רוכבת הקטנוע חצתה את כל שטח ההפרדה לרוחבו מימין לשמאל, והתנגשה בו.

מטעם התביעה העידו בפני רוכבת הקטנוע, באמצעותה הוגשה תעודה רפואית - סיכום אשפוז בבית החולים (ת/1). רס"מ סוריאנו רווח, השוטר שהגיע לזירה, באמצעותו הוגש דו"ח הפעולה שערך (ת/2). כמו כן הוגשה הודעת הנאשם במטרה (ת/3). וכן שלמה דוד, עד הראיה הניטרלי.

מטעם הנאשם העיד הנאשם עצמו, ובאמצעותו הוגשו תרשימים שערך (נ/1 ו - נ/3), וכן הודעת העד הניטרלי

במשטרה (נ/2).

תנאי השטח בזירה הינם כדלקמן: בזירה שני מסלולי נסיעה. במסלול הימני שלושה נתיבי נסיעה המיועדים ליציאה לכיוון רחוב קיבוץ גלויות, ואילו במסלול השמאלי שלושה נתיבים המיועדים לכיוון ישר, לעבר גשר חיל השריון כהמשך לכביש מס' 20 אילון צפון. בין שני מסלולי הנסיעה מפריד שטח הפרדה. אין חולק כי לפני התאונה נסע הנאשם בנתיב הימני של מסלול הנסיעה השמאלי לכיוון ישר, היינו לכיוון גשר חיל השריון, על כביש אילון צפון.

לאחר שעיינתי בכל חומר הראיות, והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפניי, באתי לכלל דעה כי התביעה עמדה בנטל להוכחת אשמתו של הנאשם לאירוע התאונה, אך בה בעת הבאתי בחשבון רשלנות תורמת של רוכבת הקטנוע. אלו טעמי:

1. רוכבת הקטנוע לא זכרה את אופן אירוע התאונה, שכן איבדה את ההכרה מיד לאחריה, והתעוררה רק בהיותה באמבולנס.

לדבריה, נסעה אותו יום, כהרגלה, לכיוון האוניברסיטה דרך כביש איילון. בדרך כלל היא נוסעת בנתיב הימני.

להערכתה, נפלה לצד שמאל, ולכן הדופן השמאלי של הקסדה השתפשף מהכביש, מעילה נקרע באזור הכתף השמאלית, ואף הדופן השמאלי של הקטנוע ניזוק לכל אורכו, וזאת בנוסף לנזק שנגרם בחלקו הקדמי של הקטנוע.

2. השוטר רווה סוראינו (להלן - **השוטר**) הגיע לזירה בשעה 11:10, היינו כעשרים וחמש דקות לאחר התרחשות התאונה. רוכבת הקטנוע שכבה על שטח ההפרדה וטופלה על ידי מד"א. על הקטנוע היו סימני חומר שומני בצבע חום, אשר נמצאו גם בנתיב האמצעי במסלול הימני לכיוון רחוב קיבוץ גלויות.

על פי דו"ח הפעולה שערך (ת/2) המונית עמדה על ה"נתיב הימני במקביל לאי התנועה בעלייה לגשר חיל השריון". הנזק שנגרם למונית היה בצידה הימני, וגם המראה הימנית נשברה.

הנאשם מסר לשוטר, כי סטה ימינה בגלל רכב שסטה לכיוונו משמאלו, תוך כדי כך הגיע הקטנוע במהירות מצד ימין ופגע בו.

בדו"ח הפעולה ציין השוטר, כי במקום היה שלמה דוד, עד ראיה ניטראלי (להלן - **העד הניטראלי**). אשר טען בפניו, כי נסע במסלול הנסיעה של היציאה לעבר רחוב קיבוץ גלויות, האופנוע נסע משמאלו לאותו כיוון. או אז, סתה המונית על שטח ההפרדה, פגעה בקטנוע והעיפה אותו ימינה.

השוטר מצא על שטח ההפרדה סימני זכויות ופולסטיקים לבנים.

3. בהודעתו במשטרה (נ/2) מסר העד הניטראלי, כי נסע בנתיב האמצעי במסלול הימני, היינו מסלול היציאה לכיוון רחוב קיבוץ גלויות לכיוון צפון, והבחין במרחק של 30-40 מטרים ממנו, במונית שהייתה ב"נתיב הימני בעליה

לנתיבי אילון", לאחר שחלפה כמחצית משטח ההפרדה, כשהיא מבקשת לסטות ימינה לעבר המסלול הימני לכיוון נסיעתו, היינו לעבר רחוב קיבוץ גלויות. לכן האט את מהירות נסיעתו. או אז, הבחין הקטנוע החולף משמאלו, כשאין הוא יודע מהו הנתיב בו נסע הקטנוע, והקטנוע פגע במונית בצידה הימני. רוכבת הקטנוע הועפה לתוך נתיב נסיעתו והקטנוע המשיך עוד מספר מטרים ונעצר בנתיב נסיעתו.

העד טען בהודעתו, כי זיהה שהמונית מתכוונת לסטות ימינה, היות והבחין בהפניית גלגליה ימינה, אך לא ידע לומר אם כבר החלה בסטייה. הוא אף לא ידע לומר אם התאונה ארעה על נתיב הנסיעה או על שטח ההפרדה. עם זאת, לדבריו **"סטיית המונית לא נראתה כאילו הוא מנסה לברוח מרכב אחר אלא לצאת מנתיבי אילון כיוון שבמקום היה עומס תנועה והוא רצה להיכנס לנתיב שלי שממשיך לק. גלויות.."** (נ/2 שורות 21-23).

4. בעדותו חזר העד הניטראלי על גרסתו במשטרה. הוא חידד כי במסלול הימני בו נסע, הכביש היה פנוי, בעוד שבמסלול השמאלי היה עומס תנועה. הוא הבחין בפנייה האלכסונית של המונית, ובלשונו: **".. היה פקק כבד באילון.. אז הוא רצה לחתוך, להיכנס לנתיב שלנו, לכיוון הצד הימני.."** (פרוט' עמ' 7 שורות 21-22) ולפיכך העד נערך מראש להתרחשות תאונה. העד לא ידע לומר אם המונית סטתה ימינה לפני שטח ההפרדה, או על שטח ההפרדה עצמו, אך חזר על כך שהמונית "חתכה" ימינה בצינו: **"..ראיתי את הפניה של המונית. באלכסון, כמו שאני מראה בידים.."** (פרוט' עמ' 8 שורה 1). ובהמשך ציין: **"..אני לא יודע איפה חתכת, אם לפני האי או על האי, כשחתכת זה היה לאט כי הגלגלים הופנו.."** (פרוט' עמ' 9 שורות 19-20). העד אף לא היה משוכנע מה היה נתיב נסיעתה של רוכבת הקטנוע בעת התאונה. אולם לדבריו, **"..רוכבת האופנוע נסעה ישר על הנתיב השמאלי של הגוש הימני ולכן הגיוני שהיא נסעה בנתיב שלה"** (פרוט' עמ' 9 שורות 21-22).

העד הודה כי למעשה כמעט ולא הספיק לראות את רוכבת הקטנוע לפני התאונה, וייתכן שהיא רצתה לפנות לכיוון אילון.

עם זאת, העד חזר מספר פעמים על טענתו, כי התאונה התרחשה בעקבות סטיית המונית. וכדבריו: **"..אני ראיתי סטייה קטנה ואז בום.."** (פרוט' עמ' 10 שורה 7), ובהמשך משנשאל **"של מי הייתה הסטייה?"**, השיב: **"אני ראיתי סטייה של המונית, הגלגלים לכיוון הכניסה אליי. זה היה לאט הרי היה פקק, אז הוא לא הספיק להיכנס...ראיתי את הגלגלים היא נכנסה בחלק הקדמי. ראיתי את הפנייה של המונית ראיתי פנייה. לא הספיק וקרתה התאונה."** (פרוט' עמ' 10 שורות 10-13).

הנאשם הציג בפני העד את גרסתו, לפיה רוכבת הקטנוע **"..חתכה כמעט בצורה ישרה את אי התנועה.."** ואז נתקלה במונית. אך העד לא אישר גרסא זו, והשיב: **"אני ראיתי את הגלגלים מופנים ואז היא נכנסה בו."** (פרוט' עמ' 9 שורות 12-14).

5. בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/3), שנמסרה כשבועיים לאחר התאונה, טען הנאשם כי רכב קטן שנסע משמאלו, סטה מעט לכיוון הנתיב הימני בו נסע, ולכן מיהר והסיט את הרכב ימינה ועלה אולי עם הגלגל הימני על שטח ההפרדה. לפתע, לטענתו, שמע חבטה ומישהו נפל מימינו. ברוכבת הקטנוע לא הבחין עד אירוע התאונה. הוא המשיך בנסיעה מרחק של כמטר וחצי קדימה ונעצר אחרי שטח ההפרדה. המונית נפגעה בדלת הימנית קדמית סמוך לציר המחבר בין הדלת לבין הכנף, והמראה נשברה. לגרסתו, התאונה התרחשה במרחק של 2.5 מטרים

לפני סופו של שטח ההפרדה לכיוון צפון.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם: **"..לא עליתי על האי אלא פשוט סטייתי טיפה כדי לא לפגוע בו.."** (פרוט' עמ' 11 שורה 11) על דבריו **"לא עליתי על אי התנועה"** חזר פעמיים נוספות. בחקירתו הנגדית, משעומת עם דבריו במשטרה לפיהם: **"עליתי אולי לגלגל ימני על אי התנועה המסומן"** חזר בו והשיב: **"אולי טיפה, אבל לא עליתי. אולי כן אולי לא, לא זוכר בדיוק באותו רגע את הגלגל הקדמי. אבל זה לא גרם לזה שאני אעלה על אי התנועה כל האוטו"** (פרוט' עמ' 12 שורות 15-17).

6. הנאשם טען כי רוכבת הקטנוע **"..חתכה כמעט בצורה ישרה את אי התנועה.."** לצורך המעבר **"מצד ימין לגוש השמאלי"** (פרוט' עמ' 12 שורה 25). אולם אישר כי לא ראה אותה כלל עובר לתאונה, ואת תנועתה הנטענת הוא מסיק מאמירתו של העד הניטרלי, כי רוכבת הקטנוע נסעה משמאלו.

ראשית, זו גרסה כבושה שלא נמצא לה זכר בדבריו במועד האירוע, או בעת מסירת הודעתו במשטרה.

שנית, הנאשם עצמו לא טען כי ראה את רוכבת הקטנוע בתנועתה זו. על פי עדותו, הוא לא ראה כלל את הרוכבת עובר לתאונה (פרוט' עמ' 12 שורות 26-27). משכך, ודאי שלא ראה את אופן זווית הגעתה. יצוין כי לו אכן הייתה תנועת הרוכבת, כנטען על ידו, בתנועה אליו מצידו הימני, תוך שהיא "חותכת בצורה כמעט ישרה" את שטח ההפרדה, עד לפגיעה בחלקו הקדמי ימני של רכבו - היה עליו לראותה בתנועתה זו לפני התאונה.

שלישית, אין כל ראייה התומכת בגרסה זו. יצוין כי כשהוצגה גרסה זו לעד הניטרלי, היא לא אומתה על ידו. הדעת נותנת כי העד הניטרלי היה מבחין בתנועה חריגה של חציית שטח ההפרדה לרוחבו, על ידי רוכבת הקטנוע, הנעשית בזווית כמעט ישרה. אולם העד הניטרלי לא תמך בטענה זו ולו ברמז.

רביעית, בנסייון לחזק את גרסתו זו, טען הנאשם כי סטייתה של רוכבת הקטנוע הייתה לקראת סוף שטח ההפרדה, עד שכמעט והתנגשה בקיר הבטון, ובלית ברירה פגעה בו. הנאשם אף סימן בשרטוט נ/3 כי מקום האימפקט היה בסוף שטח ההפרדה, סמוך לקיר הבטון, כשלבדבריו באותו מקום שטח ההפרדה רחב מאד. דא עקא, גרסה זו אינה מיישבת עם הודעתו במשטרה, לפיה סטה ימינה 2.5 מטרים לפני סוף שטח ההפרדה. בחקירתו התייחס הנאשם לעניין זה כלהלן:

ש. במשטרה אמרת שהתאונה היתה 2.5 מטר לפני סוף שטח ההפרדה לכיוון צפון. אתה סותר את עצמך הרבה פעמים.

ת. אוקיי, נו מה? כן, 2.5 מטר לקראת הסוף. זה בשבילי סוף האי כי האוטו שלי רחב.

..

ש. זה השרטוט שהגשת לבימ"ש, אתה מסמן את מקום האימפקט לא 2.5 מטר.

ת. נו טוב.

(פרוט עמ' 15 שורות 11-13 ו- 17-18).

אינני סבורה כי רוכבת הקטנוע אכן "חתכה" את שטח ההפרדה בזוית ישרה, או כמעט ישרה, מגוש ימין לגוש שמאל. לבד מכך שאין כל ראיה התומכת בטענה זו, הרי שאין בתיאור זה כדי להסביר מדוע הרוכבת הועפה ימינה עד לנתיב השני במסלול הימני.

7. למעשה, הנאשם ניסה בעדותו לחזור בו מדבריו, הן במועד האירוע והן בהודעתו במשטרה, כי סטה לעבר שטח ההפרדה. עתה טען כי לא עלה על שטח ההפרדה, היות וסטייתו נעשתה בסמוך מאד לקיר הבטון, ואם היה סוטה במיקום זה, לא היה באפשרותו לחזור לנתיב הימני. חיזוק לטענתו זו, מצא הנאשם בעובדה שאחרי התאונה, רכבו נמצא בנתיב הימני אחרי קיר הבטון. אולם טענתו זו אינה מתיישבת עם טענתו הקודמת, באשר למרחק של 2.5 מטרים בין מקום התאונה לסוף שטח ההפרדה. זאת ועוד, הנאשם עצמו הודה כי לאחר התאונה, הזיז את רכבו והמשיך בנסיעה וזאת לטענתו "על מנת לא להפריע לתנועה". הזזת הרכב ממקומו ללא סיבה מוצדקת והחנייתו דווקא על נתיב הנסיעה בכביש 20, גרמה לטשטוש ראיות. ומכל מקום, אין ללמוד ממיקום רכב הנאשם, כפי שנמצא לאחר שהנאשם הסיעו לשם, את שמבקש הנאשם להסיק.

8. למעשה, עיקר הגנתו של הנאשם התבססה על אמירתו של העד הניטראלי, לפיה הרוכבת נסעה משמאלו בעת שהיה במסלול הנסיעה הימני. אולם העד ציין כי הבחין ברוכבת אך בחטף קודם התאונה, העד עצמו ציין בהודעתו כי אינו יודע באיזה נתיב נסע הקטנוע בעת התאונה. בעדותו הוסיף כי היות וראה את הרוכבת לפני כן משמאלו, הניח כי "הגיוני שהיא נסעה בנתיב שלה". דברים אלו מקבלים משנה תוקף מהתיאור בעדותו, כי נסע במהירות גבוהה יחסית של 50 קמ"ש היות ומסלול נסיעתו היה פנוי יחסית. אמירתו של העד כי משהבחין בתחילת הסטייה של הנאשם, הוא עצמו נקט באמצעי זהירות, מלמדת על הסיכון שהיה טמון בביצוע הסטייה.

9. הנאשם העלה טענה, לפיה נאלץ לסטות ימינה, עקב רכב קטן שנסע משמאלו וסטה לכיוון נתיב נסיעתו. מצאתי קושי לקבל טענה זו, שכן זו הועלתה באופן סתמי, מבלי לציין את סוג הרכב, צבעו, מסלול נסיעתו, היינו האם הרכב היה במקביל אליו או לפניו, והאם אותו רכב השלים סטייתו ימינה לתוך נתיב נסיעתו, או שהמשיך בנסיעה ישר. לא היה בפי הנאשם כל הסבר מדוע לא בלם מבלי להזדקק לסטייה, בפרט על רקע עומס התנועה ששרר במסלול השמאלי, אשר לא הוכחש על ידו.

בסכומי של דבר, מעדותו של עד הראיה הניטראלי עלה במפורש כי הגורם לתאונה הייתה סטייתו של הנאשם מנתיב נסיעתו לעבר שטח ההפרדה. העד אף ציין את סמיכות הזמנים המיידית שבין הסטייה לבין התאונה. לכך אוסיף כי הנאשם עצמו הודה בעת האירוע, בהודעתו במשטרה ואף בחקירתו הנגדית, כי סטה לעבר שטח ההפרדה ואז שמע חבטה. הסתירות שהתגלו בין עדות הנאשם לבין גרסאותיו הקודמות, יש בהן כדי לחזק את הגרסה המפלילה. אין נפקות לשאלה האם הנאשם הספיק לעלות על שטח ההפרדה עם "כל האוטו", הרשלנות המיוחסת לנאשם הינה בעצם סטייתו לעבר שטח ההפרדה, מבלי להבחין בקטנוע שהגיע מימינו. ואכן, בעת האירוע מסר הנאשם לשוטר כי לאחר סטייתו ימינה, "הגיע אופנוע במהירות מצד ימין ופגע בו".

עם זאת, אניח לטובת הנאשם, כי רוכבת הקטנוע נסעה על שטח ההפרדה, ולא בצדו הימני של נתיב הנסיעה הימני של המסלול השמאלי. בנהיגתה זו טמונה רשלנות תורמת, שתובא בחשבון בעת גזירת דינו של הנאשם.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ד , 20 ינואר 2014, במעמד הנאשם ובאת כוח המאשימה.